

ירושלים

מכון מאיר

כהה אשר לא יכול לגרש את הצללים. באו כרוכים יחד עם ערפלי טהר של תחית רוח והתעוררות לאומית טומאת הכפירה והטמטום מעבר מזה והרשלנות ומורך הלב מעבר מזה ויפיצו בקרבנו מחלות שונות, אלה שני אבות הטומאה שהובאו לארץ ד' מטומאת ארץ הגויים. ויעותו את נתיבות חיינו. לאושרנו מעט הוא שיתפשט המדוה על שתי המחלות ביחד באיזו סיעה מסיעותינו. על פי רוב נגועי סילוק שכינה, חולי הכפירה, הנם פחות נגועים במחלת הרשלנות ומורך הלב, והנגועים ברשלנות ובמורך עוד נכרים בהם סימני החיים של גאון הקודש, אם אמנם בשניהם רק צללי חיים אנחנו רואים אבל למרות מראות נגעים הללו, לא חדלה נשמת אלהים חיים החיה בקרבנו לפעול את פעולתה התחיה הראשונה. אשר הלכה צעדים טפופים ומדודים, מרובי הפסקות וסירוגים, מעת החל הישוב הישן, לא נקתה ממורך הלב, אבל חיי נקודות הקודש היו בה במדה ידועה ; והתחיה החדשה, שהחיה מעט את צעדיה, לקחה לה למנה איזה נצוץ חיים של עוז, אבל לא יכלה להכחיד את הרקב הפנימי המכלה את זה שמבלעדיו לא תוכל לנו כל עוצמת רוח ליתן פרי תנובה את גאון הקודש. אמנם לא נגעי נשמה הם מראות נגעים הללו, נגעי עור המה. בתוכיות נשמת עם קדוש, נשמת אלהים חיים בוערת בעז גבורתה, ואע"ג דלית בהו הימנותא איקרו בני ובמקום אשר יאמר להם : לא עמי אתם יאמר להם : בני אל חי. ורוח התחיה בהגיעו בשערי ירושלים כבר ידע את אשר לו, הוא יכיר שכבר הגיע לו התור לעמוד על רגליו הכן. הגיעה השעה לנער מעליו בבת אחת את שכחת ד' ואת הרשלנות גם יחד ולשוב לקבל את שני המתנות הטובות משולבות יחד: הקדושה והגבורה בחוברת, גאון הקודש וגבורת החיל.

כל המטרות הקדושות של עמנו, שהוא הוה ויהיה לעד ממלכת הכהנים וגוי הקדוש של העולם כולו. אמנם "ירושלים" מבטאת בהבלטתה את המטרה של קדושתנו מצד עצמה בתור המגמה היותר גבוהה באידיאליותה של היותנו הישראלית, בעד עצמנו ובעד האנושיות כולה, המקום של בית המקדש, בית תפלה העתיד של כל העמים, המקום שבו ישבו הסנהדריה הגדולה אשר ממנה יצאה ותצא תורה לכל ישראל, זה מציין השם "ירושלים". העולם הכשר הישראלי כולו, הוא מעולם עמוק מאד מקושר עם המטרות הקדושות, הוא אלהי ברעיוניו, קדוש בעוצם אמונתו, אומתנו בטאה באחוליה העמוקים, בתפילותיה הקדושות לשיבת השכינה "לציון", דוקא על ידי בנין "ירושלים", על ידי קדושת בית המקדש, על ידי ההתרוממות של הקדושה האלהית עלינו ועל ידנו על העולם כולו. את המטרה הכשרה הזאת חפצים אנחנו לבטא על ידי דגלנו דגל "ירושלים", שאנחנו מקוים שילך במצב של שלום עם דגל "ציון", עד אשר אנחנו וכל העולם כולו נכיר שהענינים העולמיים של ישראל לשוב אל ארץ ישראל, בתור עם שלם, והענינים המקודשים, עצם המגמות הכשרות, מתאחדים הם במיטב האחזה זה עם זה.

3. מאמרי הראי"ה עמ' 230-229 ; ירושלים

שתי מתנות טובות נשתלמו לנו במלואן מירושלים, עיר מקדש מלך : גאון הקודש וגבורת החיל מעת אשר חרבה עירנו ושם בית מקדשנו ונוטל כבוד מבית חיינו נחשכו לנו שני המאורות הללו. גאון הקודש חדל תת את כחו. אור הנבואה האלהית הועם, רוח הקודש פסק וחשכים הלכנו נודדים בגויים. גבורת החיל חדלה גם היא לעומת זה, נתדלדל כחנו והננו כצללים נהלכים בארצות נכר. שתי המתנות האלהיות הללו, הקדושה והגבורה, שאין קץ לזיוון ותפארתן בהיותן משולבות שתיהן יחדו, נתקו זו מזו וכל אחת בפני עצמה נתדלדלה דלדול אחר דלדול, עד אשר מחשכת הגלות המנוולת נדבקו בנו טומאת כפירת אלהים תחת גאון הקודש ורשלנות ומורך לבב תחת גבורת החיל ושני הנגעים המאריים הללו הולכים ומלפפים אותנו ואוכלים אותנו בארץ אויבינו. וכאשר שבו פליטי חרב מארצות אויב אל נוה רבצם. ואור התחיה נגה עליהם באור

1. שמונה קבצים ה', פ"ב

אורות הקודש שמתנוצצים באיזו נקודה, צריכים תמיד להעריך את ערכם, איך הם מתפשטים בגניזה בכל המרחב, והולכים בשבילים נסתרים וזרמים חבויים, עד שבאים להתגלות באותה הנקודה המאירה. קדושת האדם שבישראל, הרי היא חבויה בכל האדם הכללי, באנושיות כולה, בעומק הגניזה, והיא הולכת וזורמת, על ידי כמה דרכים עמוקים, סבוכים וגנוזים, עד שבאים לידי הגילוי של ההארה בנשמת ישראל. קדושת המקום מלאה כל העולם, אבל חבויה היא ועלומה, והולכים שטפי הקודש המסתתרים ושואפים אל מקום התגלותם, עד שבאים לידי גילוי בארץ ישראל, ראש עפרות תבל, ומשם לנקודת הקודש, בית המקדש, ואבן שתיה, מציין מכלל יופי אלהים הופיע. קדושת הזמן מתפשטת היא על כל אורך הזמן, ברוך ד' יום יום, והולכים קוי אורי הקודש ונמשכים בצורה מסותרת, עד שבאים לידי הבעה וגילוי בזמנים המקודשים, בקדושת השבת, תחלה למקראי קודש, בתור קדושה מקורית, שהיא משפעת קדושה על העולם ועל ישראל, ובקדושת הימים טובים, בתור מקבלי שפעת הקודש, על ידי ישראל דקדשינהו לזמנים. דוגמת הארת הנשמה שבהושים, עין רואה ואזן שומעת, שלא ממקורם הפרטי הם לוקחים את אורם, אלא אותה הארת החיים, השוטפת מאור הנשמה, להחיות את הגויה כולה, מקנה איכות חיים של ראייה ושמיעה, שעל ידי התפרצות הכה, בכאו עד הנקודה היותר מוכשרת לגילוי, יוצא הוא אל הפועל, בתור ראייה בעין ושמיעה באזן. וכיוצא בו בכל המון הגילויים שבעולם, בארהות ההיסטוריא, בין המתגלות בצורה טבעית, בין בארחים פלאים, כל הבא בזמן מיוחד איננו כי אם התרכוזות, של גילוי, להמון כחות שהיו כבר אצורים בגניזה, ונתעכבה פעולתם עד השעה המוכשרת להבעתם. למען ציון לא אחשה, ולמען ירושלים לא אשקומי, עד יצא כנגה צדקה, וישועתה כלפיד יבער, וראו גוים צדקתך וכל מלכים כבודך, וקרא לך שם חדש אשר פי ד' יקבנו. ההידוש הוא בשם, בהתגלות בכיטוי ובפרסום, אבל העצמיות לא נתחדשה. מעת היותה שם אני.

2. מאמרי הראי"ה עמ' 334-333 ; דגל ירושלים (מלונדון)

"ציון" ו"ירושלים", הן זו אצל זו, מאז מראשית תולדותנו התבלט שם ציון אצל ההבטאה של מלכותנו, כחננו העולמי, שהוא הנדו גם כן ודאי קדוש מצד עצמו, והוא משמש את